

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

30 iunie 2022 *

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolele 6 și 47 – Dreptul de liberă circulație și ședere – Dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă – Principiile echivalenței și încrederii reciproce – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Directiva 2012/13/UE – Dreptul la informare în cadrul procedurilor penale – Nota privind drepturile cu privire la arestare – Dreptul la informare cu privire la acuzare în temeiul unui mandat de arestare național – Dreptul de acces la materialele cauzei – Condițiile de emitere a unui mandat european de arestare față de o persoană acuzată care se află în statul membru de executare – Supremația dreptului Uniunii”

În cauza C-105/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria), prin decizia din 22 februarie 2021, primită de Curte în aceeași zi, în procedura penală împotriva lui

IR,

cu participarea:

Spetsializirana prokuratura

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul C. Lycourgos (raportor), președinte de cameră, domnii S. Rodin și J.-C. Bonichot și doamnele L. S. Rossi și O. Spineanu-Matei, judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru IR, de A. O. Mandzhukova-Stoyanova și C. Nedyalkova, avokati;
- pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid și I. Zaloguin, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: bulgara.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 6 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), a dreptului de liberă circulație și ședere, a principiilor echivalenței, încrederii reciproce și supremației dreptului Uniunii, precum și a Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale inițiate împotriva lui IR pentru infracțiuni legate de traficul de țigări.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Articolul 5 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), prevede:
„1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:
[...]
c) dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia;
[...]
f) dacă este vorba despre arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru a o împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriu sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare ori de extrădare.
2. Orice persoană arestată trebuie să fie informată, în termenul cel mai scurt și într-o limbă pe care o înțelege, asupra motivelor arestării sale și asupra oricărei acuzații aduse împotriva sa.
[...]

4. Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea este ilegală.

[...]"

Dreptul Uniunii

Decizia-cadru 2002/584

4 Considerentul (5) al Deciziei-cadru 2002/584 are următorul cuprins:

„[...] Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. [...]”

5 Articolul 1 din această decizie-cadru prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [TUE].”

6 Potrivit articolului 6 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

7 Intitulat „Conținutul și forma mandatului european de arestare”, articolul 8 din aceeași decizie-cadru prevede:

„(1) Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:

(a) identitatea și cetățenia persoanei căutate;

(b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente;

(c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;

- (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 2;
- (e) descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv a momentului, locului și gradului de implicare a persoanei căutate la infracțiune;
- (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent;
- (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.

(2) Mandatul european de arestare trebuie să fie tradus în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale statului membru de executare. Orice stat membru poate, în momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau ulterior, să indice, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului [Uniunii Europene], că acceptă o traducere în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Comunităților Europene.”

- 8 Articolul 17 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Termene și proceduri pentru decizia de executare a mandatului european de arestare”, prevede la alineatul (1):
- „Un mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.”
- 9 În anexa la această decizie-cadru este prevăzut un formular care detaliază informațiile ce trebuie prezentate în mandatul european de arestare.

Directiva 2012/13/UE

- 10 Considerentul (14) al Directivei 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO 2012, L 142, p. 1) arată că această directivă stabilește standarde minime comune ce urmează a fi aplicate în domeniul informării cu privire la drepturi și la acuzare, care vor fi aduse la cunoștința persoanelor suspectate sau acuzate de a fi comis o infracțiune în vederea consolidării încrederii reciproce a statelor membre, și dezvoltă drepturile prevăzute în cartă, în special articolele 6, 47 și 48 din aceasta, prin întemeierea pe articolele 5 și 6 din CEDO, astfel cum au fost interpretate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.
- 11 Articolul 6 din această directivă prevede:

„(1) Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate primesc informații cu privire la fapta penală de a cărei comitere sunt suspectate sau acuzate. Informațiile respective se furnizează cu promptitudine și cu detaliile necesare pentru a se putea garanta caracterul echitabil al procedurilor și exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

(2) Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate care sunt arestate sau reținute sunt informate cu privire la motivele arestării sau reținerii, inclusiv cu privire la fapta penală de a cărei comitere sunt suspectate sau acuzate.

(3) Statele membre se asigură că, cel târziu la prezentarea fondului acuzării în instanță, se oferă informații detaliate cu privire la acuzare, inclusiv natura și încadrarea juridică a infracțiunii, precum și forma de participare a persoanei acuzate.

[...]

Dreptul bulgar

- 12 *Zakon za ekstraditsiata i evropeyskata zapoved za arest* (Legea privind extrădarea și mandatul european de arestare) (DV nr. 46 din 2005) pune în aplicare Decizia-cadru 2002/584. Articolul 37 din respectiva lege și formularul anexat la aceasta corespund articolului 8 din decizia-cadru menționată și formularului prevăzut în anexa la aceasta din urmă.
- 13 Articolul 55 din *Nakazatelno-protsesualen kodeks* (Codul de procedură penală, denumit în continuare „NPK”) și articolele 72-74 din *Zakon za Ministerstvoto na vatreshnite raboti* (Legea privind Ministerul de Interne) prevăd că persoana arestată în Bulgaria de autoritățile bulgare în urma unui mandat național de arestare este informată cu privire la drepturile de care dispune în calitate de persoană arestată și de asemenea cu privire la cele de care dispune în calitate de persoană acuzată.
- 14 Conform articolului 59 alineatele (1) și (2) din NPK, actul prin care se dispune măsura coercitivă, precum o arestare preventivă, indică motivele acesteia și este înmănat persoanei acuzate. Decizia națională de arestare indică în mod obligatoriu posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acesteia.
- 15 Articolul 65 alineatul (3) a doua teză și articolul 269 alineatul (3) punctul 4 litera (b) din NPK nu se opun exercitării căilor de atac atunci când persoana este arestată în statul membru de executare.
- 16 Potrivit articolelor 65 și 270 din NPK, persoana arestată este informată cu privire la dreptul de a formula o cale de atac împotriva mandatului de arestare și de a lua cunoștință de toate documentele cauzei în cadrul acestei căi de atac. Ea trebuie să poată avea un contact direct cu avocatul său, chiar dacă acesta este numit din oficiu. În plus, instanța transmite din oficiu persoanei arestate o copie a actului de punere sub acuzare, în care actele care fac obiectul acuzării sunt descrise în mod detaliat, precum și ordonanța care stabilește data ședinței, în care sunt descrise în mod detaliat drepturile de care aceasta dispune în procedura jurisdicțională. Persoana arestată, informată cu privire la drepturile sale, precum și cu privire la împrejurările de fapt și de drept care privesc arestarea sa, poate formula imediat în instanță o cale de atac împotriva acesteia.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 17 Faptele din litigiul principal sunt identice cu cele din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 ianuarie 2021, *Spetsializirana prokuratura* (Notă privind drepturile) (C-649/19, EU:C:2021:75).
- 18 *Spetsializirana prokuratura* (Parchetul specializat, Bulgaria) a declanșat urmărirea penală împotriva lui IR, acuzat de participare la un grup infracțional organizat în vederea săvârșirii unor infracțiuni fiscale.
- 19 La momentul declanșării, la 24 februarie 2017, a fazei jurisdicționale a procedurii penale îndreptate împotriva lui IR, acesta își părăsise domiciliul și nu a putut fi localizat.
- 20 Prin ordonanța din 10 aprilie 2017, instanța de trimitere a dispus măsura arestării preventive împotriva lui IR, constituind mandatul național de arestare.

- 21 La 25 mai 2017, a fost emis un mandat european de arestare împotriva lui IR, care nu a fost încă găsit. Avocatul numit din oficiu pentru a-l reprezenta a fost înlocuit de un nou avocat, de asemenea numit din oficiu.
- 22 La 20 august 2019, instanța de trimitere a anulat acest mandat de arestare și, dorind să emită un nou mandat european de arestare în privința lui IR și să obțină precizări cu privire la informațiile care trebuie atașate la acest nou mandat, a sesizat Curtea cu titlu preliminar în cauza C-649/19, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile).
- 23 Potrivit instanței de trimitere, Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile) (C-649/19, EU:C:2021:75), deși a răspuns la întrebările pe care le-a adresat în cererea sa de decizie preliminară, nu a înlăturat toate îndoielile sale. În plus, în lumina răspunsurilor date în hotărârea menționată, ar fi apărut noi îndoieli.
- 24 Astfel, potrivit instanței de trimitere, întrebările adresate în cadrul prezentei cauze urmăresc în esență să clarifice modul în care ea trebuie să redacteze noul mandat european de arestare pe care intenționează să îl emită împotriva lui IR în ceea ce privește informațiile referitoare la drepturile persoanei acuzate pe care este obligată să le transmită autorității judiciare de executare, precum și să stabilească modul în care trebuie să procedeze în cazul unei cereri a acestei persoane de anulare a deciziei naționale de arestare.
- 25 Ea subliniază că întrebările în cadrul prezentei cauze sunt adresate în contextul posibilităților de care dispune persoana căutată de a introduce o cale de atac împotriva arestării sale, în special între momentul în care intervine această arestare în statul membru de executare a mandatului european de arestare și cel în care respectiva persoană este predată statului membru emitent al acestui mandat.
- 26 Instanța de trimitere consideră că din Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile) (C-649/19, EU:C:2021:75), reiese că dispozițiile articolelor 4, 6 și 7 din Directiva 2012/13 nu sunt aplicabile în ceea ce privește informațiile care trebuie transmise persoanei arestate înainte de predarea sa către statul membru emitent. Ar rezulta că autoritatea judiciară emitentă nu este supusă obligației, în temeiul acestei directive, de a informa această persoană înaintea unei asemenea predări. S-ar ridica totuși problema dacă principiile pe care se întemeiază dreptul Uniunii se opun acestei interpretări.
- 27 Pe de altă parte, potrivit punctelor 79 și 80 din Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile) (C-649/19, EU:C:2021:75), dreptul la protecție jurisdicțională efectivă ar fi respectat dacă persoana vizată de un mandat european de arestare poate formula o cale de atac împotriva deciziei de arestare după predarea sa statului membru emitent. Așadar, *per a contrario*, în vederea unei protecții jurisdicționale efective, o asemenea cale de atac nu ar fi necesară înaintea acestei predări. În aceste condiții, s-ar ridica problema dacă o dispoziție națională care impune să se furnizeze persoanei în cauză informațiile referitoare la decizia națională de arestare, precum și la dreptul la o cale de atac împotriva respectivei decizii, chiar dacă această persoană nu se află în statul membru emitent, constituie o încălcare a dreptului Uniunii.
- 28 Astfel, în cadrul primei întrebări, instanța de trimitere ridică problema dacă articolul 6 din cartă coroborat cu articolul 5 paragraful 1 litera c) și paragrafele 2 și 4 din CEDO, articolul 47 din cartă, dreptul de liberă circulație și ședere, principiul echivalenței și principiul încrederii reciproce se opun ca autoritatea judiciară emitentă, în sensul articolului 6 alineatul (1) din

Decizia-cadru 2002/584, să nu depună nicio diligență pentru a informa persoana arestată pe baza unui mandat european de arestare cu privire la motivele de fapt și de drept ale arestării sale și cu privire la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acesteia atât timp cât respectiva persoană se află pe teritoriul statului membru de executare.

- 29 În această privință, instanța de trimitere arată, în primul rând, că din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului rezultă că aceasta din urmă nu acceptă teza potrivit căreia cerința prevăzută la articolul 5 paragraful 1 litera c) din CEDO nu se aplică perioadei în care decizia națională de arestare constituie baza de emiteră a mandatului european de arestare, ci se aplică numai după predarea persoanei căutate. Astfel, ar trebui să se asigure dreptul la apărare al persoanei acuzate din momentul arestării acestei persoane în statul membru de executare a mandatului european de arestare.
- 30 În al doilea rând, în ceea ce privește respectarea cerinței referitoare la o „cale de atac efectivă”, în sensul articolului 47 din cartă, instanța de trimitere consideră că, pe baza jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la articolul 5 din CEDO, acest articol 47 recunoaște dreptul persoanei vizate de un mandat european de arestare de a fi informată cu privire la motivele de fapt și de drept ale arestării sale și cu privire la posibilitățile de a exercita o cale de atac împotriva acesteia, chiar dacă este arestată în statul membru de executare.
- 31 În special, dacă, la momentul arestării sale în statul membru de executare, această persoană contestă cu succes respectiva arestare în statul membru emitent, aceasta ar determina anularea deciziei de arestare și, prin urmare, retragerea mandatului european de arestare, precum și eliberarea persoanei în cauză de autoritatea judiciară de executare. Acesta este motivul pentru care posibilitatea de a contesta decizia de arestare națională în condițiile în care, în executarea ei, autoritatea judiciară de executare a arestat persoana căutată ar constitui o cale de atac efectivă în cadrul procedurii referitoare la mandatul european de arestare.
- 32 Or, în pofida jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile) (C-649/19, EU:C:2021:75, punctele 79 și 80), instanța de trimitere ridică problema caracterului efectiv al unei căi de atac puse la dispoziția persoanei căutate, care nu își produce efectele decât după încheierea procedurii referitoare la mandatul european de arestare, cu ocazia predării persoanei căutate în statul membru emitent. Instanța de trimitere consideră că nu este posibil ca Decizia-cadru 2002/584 să excludă notificarea deciziei naționale de arestare persoanei căutate. Dimpotrivă, necesitatea de informare prealabilă predării persoanei acuzate s-ar impune cel mai pregnant tocmai în cadrul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale.
- 33 În sfârșit, potrivit instanței de trimitere, pentru a obține o protecție jurisdicțională efectivă, dincolo de cele două niveluri de protecție judiciară pe care le-ar recunoaște jurisprudența Curții persoanei vizate de un mandat european de arestare, și anume cel al adoptării deciziei naționale de arestare și cel al emiterii mandatului european de arestare, ar fi necesar să se recunoască acestei persoane un al treilea nivel de protecție, și anume protecția în fața autorității emitente în cadrul executării mandatului european de arestare, atunci când persoana menționată rămâne în statul membru de executare. În plus, respectarea principiului proporționalității ar impune ca aceeași persoană să dispună de o cale de atac efectivă împotriva deciziei naționale de arestare atunci când se află în statul membru de executare.

- 34 În al treilea rând, instanța de trimitere consideră că, spre deosebire de o situație pur națională, faptul că autoritatea judiciară emitentă nu depune nicio diligență pentru a crea condițiile pentru ca, de îndată ce este găsită și eventual arestată pe teritoriul statului membru de executare, persoana vizată de un mandat european de arestare să fie informată cu privire la motivele de fapt și de drept ale arestării sale, aduce atingere în mod direct exercitării dreptului de liberă circulație și ședere prevăzut la articolul 3 alineatul (2) TUE și la articolele 20 și 21 TFUE, în măsura în care această autoritate face, așadar, mai dificilă exercitarea acestui drept. Astfel, într-o asemenea ipoteză, ar exista o inegalitate de tratament nejustificată în privința persoanelor care au exercitat un asemenea drept.
- 35 În al patrulea rând, această instanță consideră că, având în vedere principiul echivalenței, situația juridică a unei persoane care face obiectul unei decizii naționale de arestare, pe baza căreia un mandat european de arestare este emis ulterior, nu trebuie să fie mai puțin favorabilă la momentul executării acestei arestări pe teritoriul statului membru de executare decât cu ocazia unei arestări pe teritoriul național. Situația ar fi aceeași în ceea ce privește notificarea acestei decizii atunci când ea a fost adoptată în lipsa persoanei acuzate.
- 36 În al cincilea rând, principiul încrederii reciproce ar fi periclitat în lipsa unei posibilități adecvate a persoanei vizate de un mandat european de arestare de a-și susține obiectiile în fața autorității judiciare emitente chiar dacă se află în statul membru de executare. Astfel, în lipsa unei asemenea posibilități, autoritatea judiciară de executare s-ar confrunta cu dilema de a executa un mandat european de arestare emis pe baza unor motive care au existat în trecut, dar despre care nu este cert că mai există, putând fi astfel determinată să execute un asemenea mandat fără a fi sigură că drepturile fundamentale ale persoanei căutate au fost efectiv respectate în statul membru emitent.
- 37 În cadrul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere ridică problema dacă dreptul Uniunii se opune unei legislații naționale care impune ca persoana acuzată, indiferent dacă se află pe teritoriul național sau pe cel al unui alt stat membru, să fie informată, prin notificarea unei copii a deciziei naționale de arestare, cu privire la motivele de fapt și de drept ale arestării sale, precum și cu privire la posibilitatea de a o contesta. Astfel, din Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile) (C-649/19, EU:C:2021:75), ar rezulta că persoana acuzată și arestată în executarea unui mandat european de arestare nu dispune de drepturile, în sensul Directivei 2012/13, de care ar dispune în cazul arestării pur naționale, întrucât legiuitorul Uniunii a luat o decizie deliberată de a nu conferi unei asemenea persoane drepturile prevăzute la articolele 3 și 4 din această directivă. Ar rezulta că, dacă dreptul național îi acordă totuși astfel de drepturi, deși arestarea intervine într-un alt stat membru, acest lucru ar putea fi contrar directivei menționate. În plus, s-ar ridica problema dacă, atunci când este sesizată cu o cerere de anulare a arestării, formulată de persoana acuzată care se află în statul membru de executare, instanța de trimitere trebuie să se abțină să examineze această cerere până la predarea respectivei persoane, după executarea mandatului european de arestare.
- 38 În sfârșit, în cazul în care din răspunsul la prima întrebare ar rezulta că dreptul Uniunii impune ca persoana vizată de un mandat european de arestare să fie informată cu privire la motivele de fapt și de drept ale deciziei naționale de arestare și cu privire la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acesteia sau din răspunsul la a doua întrebare ar rezulta că dreptul Uniunii nu se opune unei astfel de informări, instanța de trimitere ridică, prin intermediul celei de a treia întrebări, problema modului în care ar trebui să se furnizeze această informație.

39 În aceste condiții, Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal specializat, Bulgaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Este compatibilă cu articolul 6 din cartă coroborat cu articolul 5 paragrafele 4 și 2, precum și cu paragraful 1 litera c) din CEDO, cu articolul 47 din cartă, cu dreptul de liberă circulație și ședere, cu principiul echivalenței, precum și cu principiul încrederii reciproce împrejurarea ca autoritatea judiciară emitentă în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 să nu depună nicio diligență în scopul informării persoanei căutate cu privire la elementele de fapt și de drept ale arestării sale și la posibilitățile de a exercita o cale de atac împotriva acesteia atât timp cât respectiva persoană se află pe teritoriul statului membru de executare?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ, principiul supremației dreptului Uniunii asupra dreptului național impune autorității judiciare emitente să nu efectueze această informare și, de asemenea, în cazul în care persoana căutată solicită revocarea mandatului de arestare național în pofida acestei lipse de informare, impune acestei autorități să examineze pe fond cererea respectivă numai după predarea persoanei căutate?
- 3) Ce instrumente juridice din dreptul Uniunii sunt de natură să permită efectuarea unei astfel de informări?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 40 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 6 și 47 din cartă, dreptul de liberă circulație și ședere, precum și principiile echivalenței și încrederii reciproce trebuie interpretate în sensul că autoritatea judiciară emitentă a unui mandat european de arestare, adoptat în temeiul Deciziei-cadru 2002/584, are obligația să transmită persoanei vizate de acest mandat de arestare decizia națională privind arestarea sa și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii, chiar dacă persoana respectivă se află pe teritoriul statului membru de executare a mandatului de arestare menționat și nu a fost predată autorităților competente ale statului membru emitent al acestuia.
- 41 În ceea ce privește, în primul rând, articolele 6 și 47 din cartă, trebuie arătat că, după cum se confirmă la articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, aceasta din urmă nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 TUE.
- 42 În această privință, Curtea a arătat, pe de o parte, că articolul 8 alineatul (1) literele (d) și (e) din Decizia-cadru 2002/584 prevede că mandatul european de arestare trebuie să conțină informații privind natura și încadrarea juridică a infracțiunii, precum și descrierea circumstanțelor comiterii infracțiunii, inclusiv momentul, locul și gradul de participare a persoanei căutate. Or, aceste informații corespund în esență celor prevăzute la articolul 6 din Directiva 2012/13 [Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctul 78], care, după cum reiese din considerentul (14) al acesteia, stabilește standarde minime comune ce urmează a fi aplicate în domeniul informării cu privire la drepturi și la acuzare, care vor fi aduse la cunoștința persoanelor suspectate sau acuzate de a fi comis o infracțiune în vederea

consolidării încrederii reciproce a statelor membre și dezvoltă drepturile prevăzute în cartă, în special articolele 6 și 47 din aceasta, prin întemeierea pe articolele 5 și 6 din CEDO, astfel cum au fost interpretate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

- 43 Rezultă că persoana arestată pe baza unui mandat european de arestare este informată, în statul membru de executare a acestui mandat și înainte de predarea sa către autoritățile competente ale statului membru emitent, cu privire la motivele arestării sale, inclusiv cu privire la fapta penală de a cărei comitere este suspectată sau acuzată.
- 44 Pe de altă parte, Curtea a arătat că dreptul la protecție jurisdicțională efectivă, în sensul articolului 47 din cartă, nu impune ca dreptul la o cale de atac prevăzut de legislația statului membru emitent împotriva deciziei de emitere a unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale să poată fi exercitat înainte de predarea persoanei în cauză autorităților competente ale acestui stat membru. Astfel, Curtea a considerat că nu poate rezulta nicio încălcare a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă numai din împrejurarea că persoana vizată de un mandat european de arestare emis pentru efectuarea urmăririi penale nu este informată cu privire la căile de atac deschise în statul membru emitent și nu obține acces la materialele cauzei decât după predarea sa către autoritățile competente ale statului membru emitent [a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctele 79 și 80].
- 45 Reiese astfel din Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile) (C-649/19, EU:C:2021:75), că articolele 6 și 47 din cartă nu impun ca persoana vizată de un mandat european de arestare emis în scopul urmăririi penale, în sensul Deciziei-cadru 2002/584, să dispună, înainte de a fi predată autorităților competente ale statului membru emitent, de acces la materialele din dosarul național, precum și de informații cu privire la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac în fața autorității judiciare emitente.
- 46 Or, trebuie arătat că această interpretare poate fi în mod necesar transpusă în cazul informațiilor referitoare la decizia națională de arestare, care constituie mandatul de arestare național ce a stat la baza mandatului european de arestare, precum și în cazul diferitelor căi de atac disponibile împotriva acestei decizii în statul membru emitent. Astfel, într-o asemenea situație, drepturile persoanei acuzate care decurg din articolele 6 și 47 din cartă și în special cel de a fi informată cu privire la drepturile sale în cadrul urmăririi penale și al acuzării aduse împotriva sa sunt protejate, din moment ce, pe de o parte, mandatul european de arestare încorporează informațiile prevăzute la articolul 8 din Decizia-cadru 2002/584 și, pe de altă parte, persoana acuzată primește informația referitoare la căile de atac din statul membru emitent și obține, de îndată ce este predată autorităților competente ale acestui stat, accesul la materialele cauzei în conformitate cu Directiva 2012/13.
- 47 Cu toate acestea, instanța de trimitere consideră această situație nesatisfăcătoare și apreciază că autoritatea judiciară emitentă ar trebui să fie obligată să informeze persoana vizată de un mandat european de arestare cu privire la decizia națională care se află la originea acestui mandat, precum și cu privire la căile de atac disponibile împotriva acestei decizii înainte de predarea sa către statul membru emitent. O astfel de interpretare ar fi conformă cu cerințele care decurg din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare în special la articolul 5 paragraful 1 literele c) și f) din CEDO coroborat cu paragrafele 2 și 4 ale acestui articol.

- 48 În această privință, trebuie amintit că sistemul mandatului european de arestare instituit prin această decizie-cadru se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce, care, la rândul său, are la bază încrederea reciprocă dintre statele membre cu privire la faptul că ordinele lor juridice naționale sunt în măsură să furnizeze o protecție echivalentă și efectivă a drepturilor fundamentale, recunoscute la nivelul Uniunii, în special în cartă [Hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punctul 77, precum și Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctul 71].
- 49 În acest cadru, atunci când mandatul european este emis în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate pentru efectuarea urmăririi penale, această persoană a beneficiat deja, într-o primă etapă a procedurii, de garanțiile procedurale și de drepturile fundamentale a căror protecție trebuie să fie asigurată de autoritatea judiciară a statului membru emitent potrivit dreptului național aplicabil, în special în vederea adoptării unui mandat de arestare național [Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punctul 55, și Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctul 72].
- 50 Astfel, Curtea a considerat deja că sistemul mandatului european de arestare presupune o protecție pe două niveluri a drepturilor fundamentale și procedurale ale persoanei căutate, din moment ce, la protecția judiciară prevăzută la primul nivel, cu ocazia adoptării unei decizii naționale precum un mandat de arestare național, se adaugă protecția care trebuie asigurată la al doilea nivel, cu ocazia emiterii mandatului european de arestare [Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punctul 56, și Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctul 73].
- 51 Din moment ce emiteria unui mandat european de arestare este de natură să aducă atingere dreptului la libertate al persoanei în cauză, consacrat la articolul 6 din cartă, această protecție implică adoptarea, cel puțin la unul dintre cele două niveluri ale protecției menționate, a unei decizii care îndeplinește cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și din Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 68, precum și Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctul 74].
- 52 Rezultă astfel dintr-o jurisprudență consacrată că, întrucât o asemenea decizie este adoptată fie la momentul emiterii mandatului național de arestare, fie la momentul emiterii mandatului european de arestare, protecția conferită de articolele 6 și 47 din cartă nu impune în niciun caz asigurarea unui al treilea nivel de protecție judiciară persoanei căutate, precum cel avut în vedere de instanța de trimitere, în care această persoană ar avea dreptul de a primi, chiar înainte de predarea sa autorităților statului membru emitent, decizia națională de arestare care a stat la baza mandatului european de arestare, precum și informații privind posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii.
- 53 În speță, este necesar să se constate că, în cadrul cauzei principale, mandatul de arestare național a fost emis de o instanță și că situația va fi aceeași pentru mandatul european de arestare atunci când, dacă este cazul, instanța de trimitere va emite acest mandat. Rezultă că, la fiecare dintre cele două niveluri de protecție judiciară a persoanei căutate, vor fi fost adoptate decizii care îndeplinesc, în principiu, cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective.

- 54 Pe de altă parte, în ceea ce privește articolul 5 paragraful 1 literele c) și f) din CEDO, evocat de instanța de trimitere, trebuie amintit că, din moment ce drepturile prevăzute la articolul 6 din cartă, potrivit căruia orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță, corespund celor garantate la articolul 5 din CEDO și au, conform articolului 52 alineatul (3) din cartă, același înțeles și aceeași întindere, trebuie să se facă referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.
- 55 Articolul 5 paragraful 1 din CEDO prevede că orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță și că nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția cazurilor menționate, printre altele, la acest paragraf 1 literele c) și f). Paragraful 1 litera c) menționat vizează cazul unei persoane arestate și reținute în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a o împiedica să săvârșescă o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia. În ceea ce privește același paragraf 1 litera f), acesta vizează cazul arestării sau al detenției legale a unei persoane pentru a o împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriu sau împotriva căreia se află în curs o procedură de expulzare sau de extrădare.
- 56 În această privință, trebuie amintit de la bun început că mecanismul mandatului european de arestare instituit prin Decizia-cadru 2002/584 corespunde situației prevăzute la articolul 5 paragraful 1 litera f) din CEDO [a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctul 55].
- 57 După cum arată instanța de trimitere, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în cadrul unei proceduri de extrădare, atunci când decizia națională pe care se întemeiază cererea de extrădare este nevalidă, statul solicitant este responsabil de arestarea ilegală a persoanei în cauză în statul solicitat. Într-o asemenea situație, răspunderea care revine statului solicitant este o răspundere care decurge din articolul 5 paragraful 1 litera c) din CEDO, iar nu din articolul 5 paragraful 1 litera f) din această convenție (Curtea EDO, 2 mai 2017, Vasiliciuc împotriva Republicii Moldova, CE:ECHR:2017:0502JUD001594411, § 37 și 38).
- 58 Trebuie subliniat însă că problema în discuție în cauza principală nu este nicidecum comparabilă cu cea a răspunderii statului solicitant sau a statului solicitat în cadrul unei arestări dispuse în temeiul unei cereri de extrădare întemeiate pe o decizie națională de arestare care a fost emisă cu încălcarea drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză. Astfel, prezenta întrebare urmărește numai să determine care sunt informațiile ce trebuie furnizate persoanei acuzate în momentul arestării sale în statul membru de executare a unui mandat european de arestare, înainte de predarea acestei persoane statului membru emitent al mandatului respectiv.
- 59 În această privință, trebuie să se arate că informațiile care trebuie să însoțească în mod necesar un mandat european de arestare permit, cu ocazia arestării persoanei acuzate în statul membru de executare a acestui mandat, furnizarea către această persoană a unor informații suficiente pentru a îndeplini obligațiile care decurg din articolul 5 din CEDO. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 42 din prezenta hotărâre, persoana arestată în statul membru de executare pe baza unui mandat european de arestare primește informațiile prevăzute în special la articolul 8 alineatul (1) literele (d) și (e) din Decizia-cadru 2002/584, care corespund în esență celor prevăzute la articolul 6 din Directiva 2012/13, ceea ce asigură acestei persoane respectarea cerințelor care rezultă din articolul 5 menționat, în măsura în care, printre altele, aceste informații îi permit să înțeleagă motivele arestării sale și să exercite eventual o cale de atac împotriva acesteia.

- 60 Rezultă că articolele 6 și 47 din cartă nu impun ca autoritatea judiciară emitentă să transmită persoanei vizate de un mandat european de arestare, în sensul Deciziei-cadru 2002/584, înainte de predarea sa autorităților competente ale statului membru emitent, decizia națională privind arestarea acestei persoane, precum și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii. Respectiv cele articole 6 și 47, interpretate astfel, oferă o protecție a drepturilor persoanei menționate care nu este mai redusă decât cea oferită de articolul 5 din CEDO.
- 61 În al doilea rând, nici dreptul de liberă circulație și ședere, nici principiile echivalenței și încrederii reciproce, evocate de instanța de trimitere în cadrul primei întrebări, nu pot modifica această concluzie.
- 62 În ceea ce privește, mai întâi, dreptul de liberă circulație și ședere, instanța de trimitere invocă o eventuală diferență de tratament care rezultă din faptul că persoana vizată de un mandat european de arestare, arestată în statul membru de executare, va primi toate informațiile referitoare la procedura națională inițiată împotriva sa numai în momentul în care va fi predată în statul membru emitent, spre deosebire de persoana arestată în statul membru emitent în temeiul unui mandat de arestare național.
- 63 Este necesar să se arate de la bun început că jurisprudența Curții, vizată de instanța de trimitere, nu poate fi transpusă pentru a constata existența unei asemenea diferențe de tratament, din moment ce această jurisprudență privește o situație specifică în care normele naționale de extrădare ale unui stat membru introduc o diferență de tratament după cum persoana solicitată este un resortisant al acestui stat membru sau un resortisant al unui alt stat membru. Normele care fac obiectul jurisprudenței menționate conduc, astfel, la a nu acorda resortisanților altor state membre care au reședința legală pe teritoriul statului membru solicitat protecția împotriva extrădării de care beneficiază resortisanții acestui stat membru și, prin urmare, sunt susceptibile să afecteze libertatea celor dintâi de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre [a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Extrădare către Ucraina), C-398/19, EU:C:2020:1032, punctul 39 și jurisprudența citată].
- 64 După cum arată Comisia Europeană în observațiile sale scrise, trebuie să se constate că, ținând seama de obiectul mecanismului mandatului european de arestare, care, conform articolului 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, este de a permite arestarea și predarea unei persoane căutate pentru ca, având în vedere obiectivul urmărit de această decizie-cadru, infracțiunea săvârșită să nu rămână nepedepsită și ca această persoană să fie urmărită penal sau să execute pedeapsa privativă de libertate pronunțată împotriva sa (Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 76 și jurisprudența citată), o persoană acuzată care face obiectul unui mandat european de arestare și care se află pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul membru în care se presupune că a comis o infracțiune, nu se află în aceeași situație ca o persoană acuzată care a rămas pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Astfel, pentru a evita riscul de impunitate, persoana vizată de mandatul european de arestare trebuie, anterior efectuării urmăririi penale din partea autorităților competente ale statului membru emitent, să fie, în principiu, în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584, predată acestor autorități. Numai odată ce va fi predată autorităților menționate situația sa, din perspectiva drepturilor la informare în cadrul procedurilor penale declanșate împotriva sa în statul membru emitent în care se pretinde că a fost săvârșită infracțiunea, va fi comparabilă cu cea a persoanei care a rămas în acest stat membru.

- 65 În continuare, în mod analog, în ceea ce privește principiul echivalenței, a cărui respectare presupune ca norma în cauză, care, în speță, este reglementată de dreptul statului membru emitent, să se aplice fără distincție atât procedurilor întemeiate pe încălcarea dreptului Uniunii, cât și celor întemeiate pe nerespectarea dreptului intern care au un obiect și o cauză asemănătoare [Hotărârea din 10 februarie 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Termen de prescripție), C-219/20, EU:C:2022:89, punctul 43 și jurisprudența citată], acesta nu ar putea fi aplicabil decât în cazul în care persoana arestată în temeiul unui mandat european de arestare este predată autorităților judiciare din statul membru respectiv. La acel moment, persoana respectivă trebuie să beneficieze, în conformitate cu acest principiu, în ceea ce privește modalitățile procedurale care nu sunt prevăzute de dreptul Uniunii, de aceleași drepturi procedurale precum cele de care beneficiază o persoană deținută în statul membru respectiv numai în temeiul dreptului național, situațiile lor fiind, la momentul respectiv, comparabile.
- 66 Or, niciun element din dosarul transmis Curții nu permite să se considere că, la predarea sa către autoritățile judiciare ale statului membru emitent, persoana deținută va beneficia de un tratament mai puțin favorabil decât cel de care beneficiază o persoană deținută în acest stat numai în temeiul dreptului său național.
- 67 În sfârșit, după cum arată Comisia, faptul că, spre deosebire de procedurile de extrădare, procedura prevăzută de Decizia-cadru 2002/584 nu impune transmiterea deciziei naționale pe care se întemeiază mandatul european de arestare nu numai că nu este contrar principiului încrederii reciproce, ci constituie o expresie a acestui principiu.
- 68 Astfel, Curtea a amintit în numeroase ocazii că Decizia-cadru 2002/584 vizează, prin instituirea unui sistem simplificat și eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii Europene de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre [Hotărârea din 22 februarie 2022, Openbaar Ministerie (Instanță constituită prin lege în statul membru emitent), C-562/21 PPU și C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, punctul 42].
- 69 Din considerațiile care precedă rezultă că trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolele 6 și 47 din cartă, dreptul de liberă circulație și ședere, precum și principiile echivalenței și încrederii reciproce trebuie interpretate în sensul că autoritatea judiciară emitentă a unui mandat european de arestare, adoptat în temeiul Deciziei-cadru 2002/584, nu are nicio obligație de a transmite persoanei vizate de acest mandat de arestare decizia națională privind arestarea acestei persoane și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii, atât timp cât persoana menționată se află în statul membru de executare a mandatului de arestare respectiv și nu a fost predată autorităților competente ale statului membru emitent al acestuia.

Cu privire la a doua întrebare

- 70 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că, pentru a garanta conformitatea cu Decizia-cadru 2002/584, impune autorității judiciare emitente, pe de o parte, să nu transmită persoanei vizate de un mandat european de arestare, înainte de predarea sa către autoritățile judiciare ale statului membru emitent, decizia națională referitoare la arestarea sa și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii, chiar dacă dreptul său național o obligă să efectueze o asemenea transmitere și, pe de altă parte,

atunci când, în pofida acestei lipse de informare, această persoană formulează o cale de atac împotriva deciziei naționale privind arestarea sa, să nu examineze această acțiune decât după predarea persoanei amintite.

- 71 Este necesar să se arate de la bun început că a doua parte a celei de a doua întrebări are un caracter ipotetic. Această parte a celei de a doua întrebări se întemeiază pe ipoteza că persoana care face obiectul unui mandat european de arestare și care este arestată în statul membru de executare a acestui mandat exercită, înainte de predarea sa, o cale de atac în statul membru emitent împotriva deciziei privind mandatul de arestare național care a stat la baza mandatului european de arestare.
- 72 Or, dacă, pentru a asigura garantarea drepturilor fundamentale ale acestei persoane, care poate să conducă o autoritate judiciară să ia decizia de emitere a unui mandat european de arestare, este important ca o asemenea autoritate să dispună de posibilitatea de a sesiza Curtea cu titlu preliminar, o atare posibilitate este subordonată condiției ca răspunsul la întrebarea vizată de instanța de trimitere să fie necesar pentru a-i permite să adopte un nou mandat european de arestare în privința persoanei acuzate, în conformitate cu Decizia-cadru 2002/584 [a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 2021, Spetsializirana prokuratura (Notă privind drepturile), C-649/19, EU:C:2021:75, punctele 38 și 39], ceea ce nu este valabil pentru un eventual răspuns la a doua parte a celei de doua întrebări. În consecință, această parte a celei de a doua întrebări este inadmisibilă.
- 73 În ceea ce privește prima parte a acestei întrebări, trebuie, în primul rând, să se examineze dacă Decizia-cadru 2002/584 se opune ca, în temeiul dreptului național, autoritatea judiciară emitentă să fie obligată să transmită persoanei vizate de un mandat european de arestare, înainte de predarea sa autorităților competente ale statului membru emitent, decizia națională privind arestarea sa și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii.
- 74 După cum s-a amintit la punctul 64 din prezenta hotărâre, conform articolului 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, obiectul mecanismului mandatului european de arestare este să permită arestarea și predarea unei persoane căutate pentru ca, având în vedere obiectivul urmărit de respectiva decizie-cadru, infracțiunea săvârșită să nu rămână nepedepsită, iar această persoană să fie urmărită penal sau să execute pedeapsa privativă de libertate pronunțată împotriva sa.
- 75 În această privință, Decizia-cadru 2002/584 a stabilit un sistem de predare între autoritățile judiciare simplificat și mai eficient a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, care permite, după cum reiese din considerentul (5) al deciziei-cadru menționate, eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor de extrădare existente înainte de adoptarea acesteia (Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, punctul 54).
- 76 Astfel, pentru a simplifica și a accelera procedura de predare în conformitate cu termenele prevăzute la articolul 17 din Decizia-cadru 2002/584, aceasta prevede în anexă un formular specific pe care autoritățile judiciare emitente trebuie să îl completeze, furnizând informațiile solicitate. Informațiile menționate, care sunt enumerate la articolul 8 din această decizie-cadru, sunt destinate să furnizeze datele formale minime, necesare pentru a permite autorităților judiciare de executare să dea curs rapid mandatului european de arestare, adoptând în regim de urgență decizia referitoare la predare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, punctele 57 și 59).

- 77 Dat fiind că, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, un mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență, examinarea dreptului statului membru emitent pe care autoritatea judiciară de executare este chemată să o efectueze în cadrul aplicării articolului 2 alineatul (2) din aceeași decizie-cadru trebuie să fie în mod necesar rapidă și, în consecință, să fie efectuată pe baza informațiilor disponibile în mandatul european de arestare însuși [Hotărârea din 3 martie 2020, X (Mandat european de arestare – Dublă incriminare), C-717/18, EU:C:2020:142, punctul 37].
- 78 Or, cerința celerității și a simplificării procedurii de predare între statele membre, urmărită prin Decizia-cadru 2002/584, ar fi compromisă dacă autoritatea judiciară emitentă ar fi obligată să transmită persoanei vizate de mandatul european de arestare, înainte de predarea acesteia autorităților competente ale statului membru emitent, decizia națională privind arestarea sa și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii. Astfel, transmiterea acestor informații și a acestei decizii poate împiedica punerea în aplicare de către autoritatea judiciară de executare a sistemului simplificat de predare a persoanei acuzate instituit prin decizia-cadru menționată, din moment ce această autoritate ar fi obligată, pentru a garanta o aplicare corectă a normelor de procedură naționale ale statului membru emitent, să se asigure că persoana acuzată a primit într-adevăr informațiile menționate.
- 79 În ipoteza avută în vedere la punctul anterior, procedura de predare ar putea deveni în mod considerabil mai complexă, iar durata sa ar putea fi prelungită substanțial, cu riscul de a compromite obiectivul urmărit de Decizia-cadru 2002/584, amintit la punctele 64 și 74 din prezenta hotărâre, de a evita impunitatea persoanei a cărei predare este solicitată.
- 80 În consecință, este necesar să se considere că Decizia-cadru 2002/584 se opune ca, în temeiul dreptului național, autoritatea judiciară emitentă să fie obligată să transmită persoanei vizate de un mandat european de arestare, înainte de predarea sa autorităților competente ale statului membru emitent, decizia privind arestarea sa și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii.
- 81 Având în vedere această constatare, trebuie amintit, în al doilea rând, că principiul supremației dreptului Uniunii consacră preeminența dreptului Uniunii asupra dreptului statelor membre și impune, prin urmare, tuturor entităților statelor membre să asigure efectul deplin al diferitelor norme ale Uniunii, întrucât dreptul statelor membre nu poate afecta efectul recunoscut acestor diferite norme pe teritoriul statelor menționate (Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punctele 53 și 54).
- 82 Chiar dacă Decizia-cadru 2002/584 este lipsită de efect direct în temeiul Tratatului UE însuși, caracterul său obligatoriu determină pentru autoritățile naționale o obligație de interpretare conformă a dreptului lor intern începând de la data expirării termenului de transpunere a acestei decizii-cadru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punctele 71 și 72).
- 83 Deși principiul interpretării conforme nu poate servi drept temei pentru o interpretare *contra legem* a dreptului intern al unui stat membru, el impune totuși să se ia în considerare ansamblul acestui drept intern și să se aplice metodele de interpretare recunoscute de acesta pentru a garanta efectivitatea deplină a deciziei-cadru în cauză și pentru a ajunge la o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punctele 76 și 77).

- 84 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că impune autorității judiciare emitente să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a dreptului său național care să îi permită să asigure un rezultat compatibil cu finalitatea urmărită de Decizia-cadru 2002/584, care se opune ca, în temeiul dreptului național, această autoritate să fie obligată să transmită persoanei vizate de un mandat european de arestare, înainte de predarea sa către autoritățile judiciare din statul membru emitent, decizia națională privind arestarea sa și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii.

Cu privire la a treia întrebare

- 85 Având în vedere răspunsul formulat la a doua întrebare, nu este necesar să se răspundă la a treia întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 86 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

- 1) **Articolele 6 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dreptul de liberă circulație și ședere, precum și principiile echivalenței și încrederii reciproce trebuie interpretate în sensul că autoritatea judiciară emitentă a unui mandat european de arestare, adoptat în temeiul Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, nu are nicio obligație de a transmite persoanei vizate de acest mandat de arestare decizia națională privind arestarea acestei persoane și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii, atât timp cât persoana menționată se află în statul membru de executare a mandatului de arestare respectiv și nu a fost predată autorităților competente ale statului membru emitent al acestuia.**
- 2) **Principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că impune autorității judiciare emitente să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a dreptului său național care să îi permită să asigure un rezultat compatibil cu finalitatea urmărită de Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, care se opune ca, în temeiul dreptului național, această autoritate să fie obligată să transmită persoanei vizate de un mandat european de arestare, înainte de predarea sa către autoritățile judiciare din statul membru emitent, decizia națională privind arestarea sa și informațiile referitoare la posibilitățile de exercitare a unei căi de atac împotriva acestei decizii.**

Semnături